

Sygn. akt IV CZ 14/14

POSTANOWIENIE

Dnia 2 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku J. W.

przy uczestnictwie A. W.

o podział majątku wspólnego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 kwietnia 2014 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 10 stycznia 2014 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił w całości apelację uczestniczki A. W. od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 13 listopada 2012 r., które zaskarżyła w punkcie I, tj. w części, w jakiej Sąd ustalił, że w skład majątku podlegającego podziałowi wchodzi prawo własności określonej nieruchomości oraz kilku ruchomości.

W skardze kasacyjnej uczestniczka wskazała, że postanowienie Sądu odwoławczego zaskarża w całości i w takim samym zakresie wnosi o jego uchylenie, oznaczając wartość przedmiotu zaskarżenia, tak samo jak w apelacji, na kwotę 240.000 zł, natomiast w zarzutach i ich uzasadnieniu kwestionując jedynie zaliczenie do majątku wspólnego tej nieruchomości.

Na skutek wezwania przewodniczącego w Sądzie Okręgowym uczestniczka wyjaśniła, że wartość przedmiotu zaskarżenia stanowi kwota 240.000 zł, która obejmuje wartość prawa własności tej nieruchomości wraz ze znajdującymi się na niej budynkami.

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę jako niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. Sąd uznał bowiem, że ze względu na rozbieżność pomiędzy wskazanym w skardze zakresem zaskarżenia a wnioskiem o uchylenie orzeczenia oraz wartością przedmiotu zaskarżenia nie sposób jednoznacznie określić rzeczywistego zakresu zaskarżenia, a tym samym kognicji Sądu Najwyższego.

W zażaleniu uczestniczka zarzuciła naruszenie art. 398⁴ § 1 k.p.c. przez przyjęcie, że skarga dotknięta jest nieusuwalnymi brakami oraz błędne ustalenie, iż zachodzą rozbieżności pomiędzy zakresem zaskarżenia a wnioskami skargi. Wskazała także, że wadliwa treść wezwania Sądu Okręgowego do „uzupełnienia braków kasacji” była ukierunkowanego na odrzucenie skargi, a ponadto iż wartość składników majątku objętego podziałem nie mogła decydować o zakresie zaskarżenia wobec braku ich wyceny.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy oznaczenie orzeczenia, od którego skarga jest wnoszona, ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w części czy w całości, a także zawarcie w niej wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę tego orzeczenia w określonym zakresie. Skarżący ma obowiązek wyraźnego i precyzyjnego określenia, czy orzeczenie Sądu drugiej instancji zaskarża w części czy w całości oraz odpowiednio do wskazanego zakresu zaskarżenia powinien sformułować wniosek bądź wnioski skargi, gdyż jest to niezbędne do określenia dopuszczalnego zakresu, w jakim Sąd Najwyższy władny jest skargę rozpoznać i rozstrzygnąć, a zatem granic jego kognicji (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Spełnienie wymagań, o których mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. wiąże się nie tylko z koniecznością precyzyjnego określenia zakresu zaskarżenia i zgodnego z nim zakresu uchylenia bądź uchylenia i zmiany kwestionowanego orzeczenia sądu drugiej instancji, lecz także skoordynowania tych zakresów z wartością przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2007 r., V CSK 309/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 81, z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13, niepubl. oraz z dnia 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13, niepubl.). Konieczne jest przy tym także, aby zakresy te korespondowały z zakresem, który wynika z powołanych w skardze zarzutów w powiązaniu z ich uzasadnieniem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2009 r., V CNP 40/09, niepubl. oraz z dnia 12 kwietnia 2001 r., II CZ 16/01, niepubl.).

Skarga uczestniczki nie spełnia tych wymagań, zachodzi bowiem ewidentna sprzeczność pomiędzy wskazanym zakresem zaskarżenia i wnioskowanego uchylenia postanowienia Sądu drugiej instancji a zakresem, który wynika z zarzutów skargi i ich uzasadnienia, zwłaszcza w kontekście oznaczonej w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia. W ramach podstaw skargi oraz przedstawionego uzasadnienia uczestniczka ograniczyła się do kwestionowania zaliczenia do majątku wspólnego jednej z nieruchomości objętych wnioskiem o dokonanie podziału tego majątku, wskazując jednocześnie, że postanowienie Sądu Okręgowego zaskarża w całości, wnosząc o jego uchylenie w tym samym zakresie i oznaczając w skardze taką samą wartość przedmiotu zaskarżenia jak w apelacji, choć w apelacji, którą Sąd w całości oddalił,

kwestionowała także zaliczenie do majątku wspólnego innych przedmiotów majątkowych. Oznacza to, że skarga dotknięta jest nieusuwalnym brakiem w zakresie elementów konstrukcyjnych określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c. Brak któregośkolwiek elementu z art. 398⁴ § 1 k.p.c. prowadzi do odrzucenia skargi wprost bez wezwania do jego uzupełnienia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 1385/00, OSNC 2001 r., nr 3, poz. 51, z dnia 12 grudnia 2000 r. V CKN 1780/00, OSNC 2001 r., nr 3, poz. 52 oraz z dnia 19 maja 2006 r., IV CSK 96/06, niepubl.)

Skarżąca koncentruje się w zażaleniu na podważaniu prawidłowości skierowanego do niej wezwania, które nie miało charakteru formalnego wezwania o usunięcia braków skargi niepodlegających procedurze naprawczej, lecz zmierzało wyłącznie do wyjaśnienia sposobu, w jaki skarżąca określiła w skardze wartość przedmiotu zaskarżenia. Wyjaśnienia uczestniczki w tym przedmiocie jedynie utwierdzają w ocenie, że skarga dotknięta jest wewnętrzną sprzecznością, trafnie zatem Sąd odwoławczy skargę odrzucił na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. jako nie spełniającej wymagań, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c.

Należy dodać, że wskazana sprzeczność w skardze nie pozwala na obliczanie wartości przedmiotu zaskarżenia w sposób jaki prezentuje skarżąca, gdyż wymagałoby to uwzględnienia przedmiotów, których objęcia postanowieniem działowym w istocie nie kwestionowała w ramach podstaw skargi i przedstawionej na ich uzasadnienie argumentacji.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.